

Pinksteren of geen Pinksteren

Het nieuws is vaak niet aan te horen en van de duiding later op de avond word je meestal ook niet opgewekt ondanks het feit men veel probeert te lachen. Toen ik enige tijd geleden over de “dijk” fietste en nadacht over wat ik met Pinksteren zou schrijven zag ik Linden liggen en sloegen mijn gedachten een beetje op hol en zo ontstond het bovenstaande Pinkstergedicht.

Het gaat in wezen over het Godswonder van de menselijke geest.

Het Pinksterverhaal, steeds door de tijd gekleurd, bleef geassocieerd met de Geest, in wezen niet te bevatten voor het denken van de mens.

Het wonder dat de geest, die men dacht met Goede Vrijdag gedood te hebben, bleef voortbestaan en leefde voort in begeesterde mensen. Er ging een wonderlijke kracht van uit, een vuur dat bijna gedooft weer aanwakkerde. Er werden nieuwe woorden voor gevonden, die iedereen begreep.

Het gaf mensen nieuwe hoop en men geloofde dat het toch weer mogelijk was: uitzicht, perspectief.

Pinksteren is het feest van de begeesterde mensen.

Men spreekt in de kerk graag van de Heilige Geest en dat suggereert misschien dat het weer van ‘boven’ moet komen en dat wij rustig mogen afwachten totdat hij komt. Dat lijkt mij geen goede interpretatie van het Pinksterverhaal.

Het gaat om de boodschap, die mensen in beweging brengt. Daar hoef je ook geen Christen voor te zijn (wanneer mag iemand zich overigens Christen noemen?). Jezus boodschap heeft voor iedereen betekenis en kan iedereen in beweging brengen. Hij was daar volstrekt duidelijk in.

Men zegt dat met Pinksteren de kerk werd geboren, omdat er toen mensen opstonden, die zich uitspraken en handelden, zoals beschreven in de Handelingen van de apostelen. Hun charisma veroorzaakte een beweging onder de mensen,

Als we spreken over “de kerk” moet het gaan over de mensen die er bij willen horen, niet over kerkgebouwen, niet over de later ontstane organisatie met priesters en bisschoppen met hiërarchie, recht, macht en bezit, die nog steeds in stand gehouden wordt.

De echte rijkdom en kracht van de kerk is de geest in de mensen. Zonder begeesterde mensen zou de kerk nauwelijks van betekenis zijn.

Maar ook buiten de kerk zijn er gelukkig veel begeesterde mensen. Zonder begeesterde mensen zou de wereld onleefbaar worden volgens mij. Hoe belangrijk zijn de vrijwilligers immers niet en mensen die zich inzetten voor het Rode Kruis, Artsen zonder Grenzen enz. Toch lijkt het een gevaarlijke uitspraak misschien. Want we zien helaas nogal wat “het nieuws bepalende” figuren die ook begeesterd lijken maar in mijn ogen eerder door de duivel bezeten zijn.

En ook die hebben aanhangers en stemmers uit alle kringen die hen verafgoden en op de troon zetten. Het blijft uitkijken geblazen.

Maar de echte vraag aan ons mensen is: zijn wij begeesterd? Naar wie luisteren wij?

Hebben wij iets te vertellen? Wat merken anderen van ons doen en laten?

Of zijn we zonder illusies in onszelf gekeerd, zonder hoop, zonder geloof, zonder liefde en is het Pinksterfeest niet aan ons besteed?

JvdB